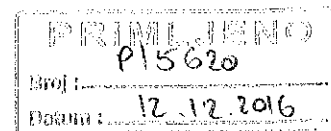

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
OKRUŽNI SUD U DOBOJU
Broj: 13 0 U 004259 16 U
Doboj, 30. 11. 2016.godine

Okružni sud u Doboju, u vijeću sastavljenom od sudija Prešić Vojke, kao članova vijeća, Hodžić Hatidže i Banjac Lopandić Snežane, kao članova vijeća, u upravnom sporu po tužbi tužioca Udruženje za borbu protiv korupcije Transparency International u BiH, ul. Gajeva br. 2 Banja Luka, zastupano po Blagovčanin Srđanu, predsjedavajućem Odbora direktora, protiv tuženog KP „Komunalac“ a.d. Brod, ul. Svetog Save br. 81. u predmetu traženja informacija, u sjednici vijeća održanoj dana 30.11.2016.godine, donio je sljedeću:

PRESUDA

Tužba se odbija kao neosnovana.

Odbija se zahtjev tužioca za naknadu troškova upravnog spora kao neosnovan.

Obrazloženje

Blagovremenom tužbom, tužilac je kod ovog suda pokrenuo upravni spor kojom tužbom pobija Odluku tuženog broj: 01-837/16 od 26.07.2016god. sa prijedlogom da se ista usvoji, pobijana odluka poništi i tuženom naloži da tužiocu omogući slobodan pristup traženim informacijama uz obavezu tuženog da mu naknadi troškove upravnog spora –sudsku taksu na tužbu i presudu a u tužbi navodi da se tuženom obratio radi dostave informacija koje su pod njegovom kontrolom –da je, obzirom da tuženi nije donio odgovarajući upravni akt, da je izjavio žalbu zbog „ćutanja uprave“, da je Odlukom tuženog od 26.07.2016. godine djelimično odbijena žalba tužioca. Dalje se u tužbi navodi da tuženi nije pravilno primijenio Zakon o slobodi pristupa informacijama RS te se poziva na odredbu člana 14. stav 3. tačka 1) kojom je propisano da ukoliko javni organ donese rješenje kojim odbija zahtjev za pristup informacijama u cjelosti ili djelimično, u rješenju između ostalog, mora da navede zakonski osnov za status izuzeća informacije uz navode članova ovog Zakona na koje se poziva kao i sva materijalna pitanja koja su važna za odluku, što uključuje uzimanje u obzir i uzimanje faktora javnog interesa, da je tuženi nepravilno zaključio da se radi o izuzetku od saopštavanja u smislu člana 7. i 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama RS jer nije obrazložio koje su to informacije koje uključuje povjerljive komercijalne interese treće strane kao i koje lične interese koji se odnose na privatnost trećeg lica sadrže Ugovore o nabavki javnih radova, roba i usluga. U tužbi se dalje navodi da tuženi uopšte nije odlučivao o zahtjevu tužioca vezano za dostavu spiskova svih zaposlenih kod tuženog već je dostavio informacije koje tužilac nije tražio, o broju radnika i broju zaključenih ugovora te se u ovom slučaju radi o odbijanju zahtjeva za pristup informacijama u ovom dijelu bez ikakvog obrazloženja.

Tuženi je u odgovoru na tužbu naveo da je nesporno da je tužilac od istog tražio dostavu fotokopije svih ugovora o javnih nabavkama u 2015.godini, fotokopiju Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta te spisak svih zaposlenih u preduzeću, da je uprava preduzeća kao prvostepeni organ tuženog a nakon što je tužilac podnio žalbu zbog „ćutanja uprave“ dostavila žalbu tužioca sa svim spisima predmeta Nadzornom odboru kao drugostepenom organu, da je na sjednici Nadzornog odbora dana 19.07.2016.god. donesena

odluka kojom se djelimično usvaja žalba tužioca te odlučeno da se dostavi fotokopija sistematizacije radnih mjesta i akt u kome će se navesti ukupan broj zaposlenih i ukupan broj javnih nabavki u 2015. godini sa ukupnom vrijednošću istih, da je 28.07.2016. godine tuženi zaista dostavio tužiocu fotokopije Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta od 11.04.2016. godine, akt „dostavljanje podataka“ broj: 01-837/16 od 26.07.2016. godine te odluku o žalbi Transparency International u BiH, dakle, da su dostavljeni traženi podaci i to ukupan broj zaposlenih u preduzeću, na neodređeno i određeno vrijeme, te popratno obrazloženje povećanog broja zaposlenih kao i broj zaključenih ugovora o javnim nabavkama tokom 2015. godine. U odgovoru se dalje navodi da je tuženi utvrdio izuzetak i nije dostavio imena zaposlenih radnika a u skladu sa članom 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama RS, radi zaštite privatnosti zaposlenih radnika, smatrajući da je traženje ličnih imena od strane tužioca narušavanje privatnosti istih te da ne vidi razlog inzistiranja tužioca za dostavljanje ličnih podataka, da nije dostavio fotokopije ugovora o javnim nabavkama i to pozivajući se na član 7. Zakona o slobodi pristupa informacijama RS, budući da isti ugovori sadrže povjerljive komercijalne interese treće strane kao i da se sve informacije koje nisu povjerljive mogu dobiti od strane Agencije za javne nabavke BiH odnosno na portalu javnih nabavki budući se svi postupci javne nabavke tuženog objavljuju na portalu. Predložio je da se tužba tužioca odbije kao neosnovana s tim da svaka stranka snosi svoje troškove.

Tužba nije osnovana.

Ovaj sud je ispitao zakonitost osporenog upravnog akta u granicama zahtjeva iz tužbe, a i u granicama određenim odredbom člana 30. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni glasnik Republike Srpske", broj: 109/05 i 63/11), pa je odlučio kao u dispozitivu ove presude iz slijedećih razloga:

Iz podataka spisa predmeta je vidno: da je tužilac, zahtjevom od 28.04.2016. godine od tuženog zaista tražio dostavu kopije svih ugovora o javnim nabavkama, radova, roba i usluga sa pripadajućim Aneksima svih zaključenih ugovora u toku 2015. godine, kopiju Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta te spisak svih zaposlenih u preduzeću, nezavisno od vrste i trajanja ugovornog odnosa, da je tužilac, pošto mu tuženi nije dostavio tražene informacije, dana 15.06.2016. godine podnio žalbu zbog „ćutanja uprave“, sa prijedlogom da se ista usvoji i tuženom naloži da se tužiocu u cjelosti omogući slobodan pristup traženim informacijama, da je dana 26.07.2016. godine tuženi tužiocu dostavio odluku drugostepenog organa (Nadzornog odbora) broj: 09-48/15 od 19.07.2016. godine, vezano za žalbu zbog „ćutanja uprave“ da je u skladu sa istom odlukom dostavio fotokopiju Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta od 11.04.2016. godine, te podatke da ima ukupno 56 zaposlenih radnika, 45 po Ugovoru na nedoređeno vrijeme a 11 na određeno vrijeme te pozivom na članove 7. i 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama RS nije dostavio fotokopije Ugovora o javnim nabavkama, obavještavajući tužioca da su tokom 2015. godine zaključena ukupno tri Ugovora o javnim nabavkama ukupne vrijednosti 93.437,30 KM, bez PDV-a. Iz stanja spisa proizilazi da je tužilac tužbu podnio kao udruženje građana pozivom na član 4. i 11. Zakona o slobodi pristupa informacijama RS, dakle da podnosilac zahtjeva nije ni pravno lice, a ni fizičko lice, a niti je tužilac kao udruženje građana zahtjev podnio upravnom organu u ime svog člana i po pristanku svog člana; da je i tužbu ovom sudu tužilac takođe podnio kao udruženje građana, bez pismene saglasnosti svog člana da u njegovo ime može podnijeti tužbu radi zaštite prava ili interesa člana povrijeđenog pobijanim aktom, koje pravo ili interes štiti udruženje građana prema pravilima Udruženja, a koje se odnosi na pitanja koja su predmet upravnog spora; da pobijana odluka od 26.7.16. godine, kako to tužilac u tužbi pogrešno kvalifikuje, ustvari, predstavlja obavještenje tuženog uz dostavu dokumentacije, koju

u prilogu dostavlja i kojom obavještava tužioca o nemogućnosti da mu, pozivom na članove 7. i 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama RS, dostavi fotokopije ugovora o javnim nabavkama. Dakle, u konkretnom slučaju ne radi se o upravnom aktu u smislu člana 7. stav 2. Zakona o upravnim sporovima, prema kojem je upravni akt, kojim nadležni organ iz člana 4. ovog Zakona rješava o izvjesnom pravu ili obavezi odnosno neposrednom ličnom interesu fizičkih i pravnih lica ili drugih stanaka u kakvoj upravnoj stvari, da bi se protiv istog mogao voditi upravni spor. U konkretnom slučaju tužilac je kao udruženje građana, a bez ovlaštenja člana udruženja koji može biti nosilac prava i obaveza o kojima se rješava u upravnom postupku, to je po ocjeni ovog suda, tuženi pravilno postupio kada je obavijestio tužioca da o nemogućnosti dostave pojedinih podataka i dokumentacije, radi se dakle o obavijesti koja nije donesena u formi odluke te kako Udruženje građana može shodno članu 2. stav 1. te članu 12. stav 1. ZUS-a, u upravnom sporu nastupati u ime svojih članova samo kada se zaštita prava, odnosno obaveza njenih članova kreće unutar onih zadataka koje ona ima pravo štiti, pa izvan toga ni društvena organizacija, a ni Udruženje građana nije aktivno legitimisano za tužbu.

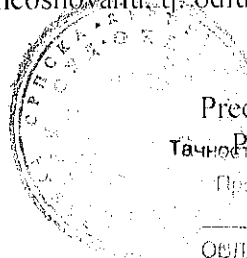
Naime, članom 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama ("Službeni glasnik Republike Srpske", broj: 20/01), propisano je da svako fizičko i pravno lice ima pravo pristupa informacijama koje su pod kontrolom javnog organa, a svaki javni organ ima odgovarajuću obavezu da objavi takve informacije, te da ovo pravo pristupa podleže samo formalnim radnjama i ograničenjima kako je utvrđeno u tom Zakonu: dok je članom 2. stav 1. ZUS-a propisano da pravo pokretanja upravnog spora ima fizičko i pravno lice, ako smatra da mu je upravnom aktom povređeno neko pravo ili neposredni lični interes zasnovan na zakonu; a članom 11. stav 1. pomenutog Zakona o slobodi pristupa informacijama RS propisano je da zahtjevi za pristup informacijama se podnose onom javnom organu za kojeg podnosilac zahtjeva smatra da je nadležan.

Članom 12. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, propisano je da kad je pojedincu koji je učlanjen u nekoj društvenoj organizaciji ili udruženju građana koji prema svojim pravilima (Statut) imaju zadatak da štite određena prava i interese svojih članova upravnom aktom povrijeđeno neko takvo pravo ili interes, ta društvena organizacija odnosno udruženje građana, može po pismenom pristanku svog člana, u njegovo ime podnijeti tužbu i voditi upravni spor protiv takvog upravnog akta; dok je stavom 2. istog člana istog Zakona propisano da organizacija, odnosno udruženje građana, može u svakom stadijumu postupka, sa pravima sporednog umješahača, stupiti u već pokrenuti spor na strani takvog pojedinca i u njegovu korist preduzimati sve radnje i upotrebljavati sva pravna sredstva.

Zbog svega naprijed iznesenog, suprotni tužbeni navodi tužioca ukazuju se potpuno neosnovanim i isti nemaju uporište u stanju spisa niti relevantnom materijalnom propisu.

Budući da tužilac nije uspio u sporu, to sud nije ni obavezao tuženu da tužiocu naknadi troškove upravnog spora, pa je u vezi istih odlučeno kao u stavu dva dispozitiva ove presude.

U konkretnom slučaju ovaj sud nije našao da postoje razlozi zbog kojih se po odredbi člana 10. Zakona o upravnim sporovima može pobijati predmetni upravni akt, to je valjalo, sa iznesenog, kao i iz razloga navedenih u obrazloženju osporenog akta, a na osnovu člana 31. stav 1. i 2. istog tog Zakona odbiti tužbu tužioca kao neosnovanu, tj. odlučiti kao u dispozitivu ove presude.

Predsjednik vijeća

Тачно Прешіћ Војка

Председник

ОБЛАСТ

10-00-0000000000

СУДА

